

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, П. поа. Конто почт. шваб. 143322 Адреса для телеграм: «Діло», Львів. Гол. Редактор приймає від 11-12 год. передполуднем Рукописів не звертається.	ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 450 хол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 літ., Німеччині 750 літ., Швейцарії 3 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 літ., Болгарії 750 літ., Австрії 750 літ. — Шила адреси і год.	в справі оголошень ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.
--	---	---

РАДІОН сам пере!

Давніше день праця був днем невгоди і змучення для газдині дому і цілої родини.
Нині вже цим ніхто не журиться, тому що існує ідеальний середник **РАДІОН**, який пере сам.
Вистарчить замочити білля, а відтак виварити її в розчині Радіону, а станеться чистою і сніжно білою.
Уживайте „РАДІОН“.
Вільний від хльорку під гарантією.

Просимо відвідати наш кіоск на Східних Торгах в павільоні хемічного промислу (ч. 5).
Виключні продуценти **С. А. „САТУРНІЯ“**.
Представник на Львів **І. ШТРОМЕНГЕР**, Колонтан 4.

Ліга Націй.

Наради в справі неспостійних членів. — Внесення Люшера. — Туреччина і Ліга Націй.

Женева, 13. вересня 1926.

Наради в справі неспостійних членів Ради Лиги Націй на час трьох літ ідуть даліше. Головними кандидатами є Голандія, Румунія і Польща. Крім того передбачують кандидатуру Швеції. Деякі делегації думають, що тому, що до Ради мають увійти три держави Півд. Америки, то треба би при ати одній з них однорічний мандат, другій дволітній, а третій трьохлітній, так щоби пізніше не вибирати двох держав Півд. Америки на тій самій сесії. Французький делегат Люшер старався для задоволення Польщі постійного місця

перефрмувати тезу, щоби при виборах не углядювати білих карток при обчислюванні скількості голосів. Внесення Люшера впало.
„Шікаго Трібюн“ повідомляє про переговори Жуленелі з турецьким послом у Берлі в справі приступлення Туреччини до Лиги Націй. В переговорах тих виявляються деякі труднощі в зв'язі з домаганням Туреччини признати її в разі приступлення до Лиги місце в Раді, та з причини дуже короткого часу для переведення переговорів. Англія і Франція попирають мабуть домагання Туреччини.

Плебісцит в Еспанії.

Плебісцит випав корисно для уряду Прімо де Рівери? — Новий рід парламенту.

Париж, 13. вересня 1926.

Прийшли вісті з Мадриду, що плебісцит, який мав виявити відношення населення до уряду, відбувся в цілому краю зовсім спокійно. Перші відомості про вислід голосування є корисні для уряду Прімо де Рівери. Плебісцит відбувався таким чином, що з доручення Патріотичної Ліги збиралося в кінах, театрах, ресторанах і приватних локалях, як також на площах підписи за диктатором. На провінції агітація була дуже завзята. В Барселоні поліція арештувала 7 осіб, що виступали проти участі у виборчій ак-

ції. На кожного з арештованих наложено кару у висоті 500 пезів. Прихильне диктаторові духовенство брало діяльну участь у плебісциті і зивало по церквах до участі у виборах.
Прімо де Рівера заявив париському кореспондентові „Журналю“, що після народнього голосування буде скликаний новий рід парламенту, який складатиметься з 300 осіб, вибраних на 3 роки фахованими союзами. Цей парламент ухвалить нову конституцію Еспанії.

Невдалий замах на б. диктатора Греції.

Відень, 13. вересня 1926.

До турецьких газет подають з Атеї, що на днях була спроба виконати замах на б. диктатора Греції Пангальоса, який сидить тепер ув'язнений на Крети. А саме у команданта тюрми, з якій замкнено Пангальоса, залязло 4 мушкетери у військових уніформах, заважаючи, що одержали приказ відати надзвичайні заарештування на місці і нестися ударежнити есентуальну

втечу Пангальоса. Директор тюрми, що мав уже заздалегідь інформацію про проєктований замах на життя есдиктатора, не допустив військових до в'язни і велів їх арештувати.

Перед державним переворотом у Чехословаччині?

Прага, 13. вересня 1926

Кружляють тут чутки, що фанатики приготують державний переворот. Є теж чутки, що соціялісти готувались до перевороту.

Псля атентату на Мусоліні-я.

Рим, 13. вересня 1926.

Джованіні (який в дійсності — як ствердили — називається Люзаті) мав спільників, які про день атентату були добре повідомлені. Показано, що Люзаті прибув до Риму дня 2. лютого ц. р. Тут переведено численні арештування, бо поліція думає, що має до діла з широко розгалуженою змовою.
Мусоліні закликав герцогельному секретареві при англійській амбасаді, який безпосередньо після атентату явився у нього, що атентати на його життя безцільні, бо йому випрокувано, що не вмере нагальною смертю. Італійський прем'єр вірить у пророчі. Він є певний, що вмере природною смертю та що всі старання виконати атентат будуть безуспішні.

Резолюція в Португалії.

Льондон, 13. вересня.

Льондонські щоденники повідомляють про військову революцію в Португалії. В суботу кілька полків піхоти збунтувалися і виступили збройно проти владливі, вірних урядові. Уряд стає на силу віри відданим. Дотеперішні бої скінчилися невдачею збунтованих.

Обстрілювання американських кораблів.

Льондон, 13. вересня 1926.

Райтер повідомляє з Вашингтону, що потверджує вістка, що Китайці обстрілювали американські парадирники. Було ранених двоє Американців.

Біржа.

Грив.

Курс долара в готівці у приватних оборотах 899 при тенденції грохи сильніший. Чеки 900.

Збіжжя.

У хлібовому збіжжі найбільша подача при слабій зацікавленості знизкових цінах. По за біржово обороти в білій конюшині і гречці на експорт. Дальше зацікавлення для гороху. Тенденція легко знижувалася. Пшениця нова двірська і негайною доставкою 3, пшениця нова селянська з нею дост. 39, жито нове з нею дост. 27-30, овес новий з нею дост. 22-25, гречка 27-28, жменька експітний 26.

„Санація“ преси.

Львів, 14. вересня 1926.

Найбільшим здобутком другої половини XIX. століття є вільність преси. Домагання свободи преси було чоловім постулатом революційного 1848 року. Крок за кроком у другій половині XIX. ст. преса здобувала вільність, ставала справжньою громадською трибуною, регулятором життя, могутністю, як говорилося не без основ: семою великодержавною. Правда, поруч поважної, відповідальної преси, приходилося під кінець XIX. і на початку XX. ст. обсервувати інше явище, яке є другою стороною медалі, а саме появу преси лубочної, невідповідальної, „сензаційної“, шарлятанської. Ця преса легка, пікантна, граюча на низьких інстинктах неперемірної публіки, відумуючи й поширюючи всілякі сплетні, наклепи, гасяючи по людській честі, безетично емоціональна, в післявоєнній добі стала ампірати відповідальну пресу.

Цю метаморфозу можемо прикладно обсервувати от хоч би на львівській польській пресі, яка за малими винятками — зійшла на рівень завичайної помийниці. А такою є велика більшість польської преси, особливо на „кресах“. Розбуджуючи „сензаціями“ найнижчі інстинкти, викликані воєнною й післявоєнною деморалізацією, день у день замулюючи парістичні етики, спеціально реєструючи й широко описуючи всілякі перчені зявисти й події, ця преса є одночасно скаженим „патріотичною“. Вона відвертає від польської держави всі небезпеки, підготовлюючи „гайдамаками“ й комуністами „воєну боро-

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг легень, серця і жовудка
Д-р ФЕЛІКС ГАН
повернувся. **Городицька 46.** Телеф. 834.
307 Пересілення Рентгеном. 1-1

Спеціаліст недуг венеричних і шкірних
Д-р І. МУНД б. секндар шпиталю віден.
і ланк. ординус 9-10, 12-1, а-б в неділю
9-1. **Плян, Асики 1.** (біля Пам'ятки)
Телефон 48-01. 308 1-2

прийшов. У Бурбелі бачив нас (Германіа і Королюка) поцілував з довгими кусами, котрий тише в експозиції слайдів — п'янувався Гречило, давши ще один коловик, а п'янувався, котрого назвали селом, крестом та сержант — теж в п'янувався, а вони грали в біярд. В міжчасі прийшли, як було узгодовано, підписаний Роман Міхенко і сказав Германію, що почесання його відрізняє, братів дома нема. Королюкові ятонісць сказав (щоб його вилучили), що адона збиралася „Гранда“ знайомих, мають горілку (на що Королюк був дуже лакомий) і просить його, щоб прийшов також заграли на балалайці. Від Бурбелі вийшли в трійку окол 7 год. Германіа і Королюк до Міхенка, Роман Міхенко ятонісць пішов по самі, котрі чекали в умовленій місці. „Гранда“ адона чекала — та тільки йшла.

В плаші Королюка на плечах та в шапці найдені зашиті напері, котрих відписи і зараз є в нас. Королюка вбито не задурно!

Вечером піз до 8 прийхав Роман Міхенко снімачи, котрих підіхав тільки до брами. Королюка вложено в мішок і селчас вивезено в сторону села Білої, щоби кинути в став. Став був запертий; аж в Білій найшли місце незаперте і там кинули Королюка, думаючи, що до ранку не місце заперте; не знали ми, що це кернція.

Вийшли ми за кордон в неділю в 2 год. з Гай. Вийшли тому, бо довідалися, що Королюка напевно витягнуть з води. Ч неділю ранком в помешканні підписаної Германіа Богданови зажали ми, що ідемо на Україну, даючи йому до зрозуміння, чому; зрозумів він, про що ходить, ми ні — не знаємо.

„Слушно вбито провокатора Королюка, чи ні, прийде час, осудять. Ми перед собою оправдані. Жаль нам тільки брата і товариша Богдана Міхенка, котрого невинно засуджено. Богдан Міхенко в убивстві Королюка невинно засуджений“.

Міхенко Роман, Германіа Осип.

Київ 31. VIII. 1926 р.

Очевидно, що оборона зробить з цього листа відповідний процесовий ужиток.

НОВИНКИ.

— Друкарське свято. В неділю дня 12. ц. м. в полудне, в битком заповнений залі Малого Театру при вул. Городецькій відбулася святочна академія в честь 30-тих роковин товариства друкарів „Огнище“. Академію відкрив відповідною промовою а польський і український мови: голова „Огнища“ п. Андрій Кусин, потім вступили музично-вокальні продукції. З українських композиторів відспівано більший твір Франка-Ярославенка: „Конкістадори“. Вечером тогож дня відбувся в залі Сокола П. авілейний бенкет, переплітаний ароматом делегатів різних професійних і культурних організацій. Від української Робітничої Громади промовляв ред. І. Квасниця. Хор друкарів відспівав цілий ряд пісень в двох мовах. В бенкеті взяло участь 300 осіб. — В понеділок розпочалися дводенні наради зjazdu друкарів з цілої Польщі, які відбуваються в залі „Огнища“ при вул. Пекарський ч. 20.

— Український фонетичний правопис приймається чимраз більше й на українському Закарпатті. За комуністичною „Карпат. Правдою“ пішов тепер і відомий сеп. демократичний „Вперед“, що теж уживає загально прийнятого українського правопису. На фонетичний правопис має перейти, як ми вже свого часу про це згадували, і львівське т-во „Камковського“ у своїх виданнях, хоч в аругах його членів є деяка опозиція проти цієї реформи.

— Ювілей хору. Як перед революцією на Україні, так і тепер на Буковині, під румунським режимом, найдишанішими євними ог-

ОЛЬКА

трикоти 414а) 2-4 першої якості
панчохи по цінах
рукавички фабричних

Львів, Ринок 35.
(біля „Народної Торговлі“).

нинами національного життя с хори. Українське товариство „Мішанський хор“ у Чернівцях, бажаючи розбудити дремотинну атмосферу між своїми найближчими земляками, рішило святкувати цього року 25-літній ювілей свого існування в днях 6. і 7. листопаду. Одночасно Товариство має намір видати свій ювілейний альманах. Ті, що цікавляться цим свідом, можуть писати на адресу д-ра Льва Когута, в Чернівцях вул. Петровича 4.

— Красуха. У Львові відчинено нову стацію шпінлення проти красухи (шкарлатини) на площі Домбровського 3. у бюрі фізкульту, де шпінлять і переслідують розпізнавачі пробир шодня від 8—10. У двох державних стаціях при Замарстинівській 48 і Бежа 1, шпінлять безплатно шодня від 10—12-ої і від 3—5-ої.

— Ucrainica. „Прагер Пресс“ з 10. ц. м. приносить у своїйому українському відділі замітку про помершого історика мистецтва Волод. Пешанського, про книжку В. Старинського п. з. „Архітектура старокнязівської доби“ (Прага, 1926), про українізацію Кубані і кілька дрібніших. В „Прагер-Пресс“ ч. 219 є замітка Ф. Тішого про заслуженого етнографа і письменника на Закарпатті Теодозія Злоцького, що помер 30. липня ц. р. в Драгово у 80. році життя.

— Українець — найстарішою людиною в світі? Кавказька преса повідомляє про смерть якогось ветерана з наполеонівської доби, що помер у Тифлісі, Андрія Андрушенка, у 150 році життя. У 1812 році, підчас походу Наполеона на Москву був він наперед і дійшов за французькою армією до Березини. Він служив 45 літ у війську і брав участь у численних війнах. Аж до самої смерті він зберіг повну свіжість і радо оповідав свої спомини. До 1916 р. одержував він пенсію як інвалід; після революції жив на ласці правників. Пив він дуже мало і був дуже раз пийий: 125 літ тому. На передодні смерті пішов він пішки з села під Тифлісом, до міста, щоби купити тютюну. Вкуривши на лавці в городі у Тифлісі свою трубку, спокійно заснув і більше не прокинувся.

— Величавий пам'ятник у Добруджі давнишній Югославяне на спомин погібших у світовій війні сербських воїнів в околиці Медвін-Стаби. Відслонення пам'ятника відбулося в четвер 9. ц. м. і сталося великою маніфестацією малолітніх антант. Присутні були численні румунські і югославянські міністри, пості й генерали, як також спеціальна делегація чеська. Після урочистих богослужень, які відправили духовники всіх віросповідань (з магомеданським виключно), говорив сербський і румунський єпископ, потім різні генерали, що командували в тих околицях, а накінєць югосл. ген. Михайлович. Усі бесідники підчеркнували приязні взаємини між Румунією, Югославією і Чехословаччиною.

— Турки шукають спільної азбуки. У Баку скінчився недавно конгрес присвячений справі устійнення турецької азбуки, яка так само ріжна у поодиноких частинах турецької території як різні мови є турецької діалекти. З 35 мільонів Турків половина живе нині під радянською владою. Тому на конгресі ставили деякі делегати вимогу, щоби навести російську азбуку. Однак не змогла латинська азбука, якої вже вживали в Азербейджані. Зваживши, що до

нині існує приблизно 50 різних турецьких діалектів, а стара турецька держала не спроможна до цього часу на введення спільної азбуки, потіпаємо себе, що хвилювання нашого правопису є в порівнянні з турецькою мовою — ідеальним станом.

— Ідучи до Львова, не забудьте привезти зі собою футра до обшиви і направи у фірмі Ва. Со з ія вул. Куркова ч. 5. 309 1-2

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор під управою Петра Сиваського у складі 30 осіб вступає:
Середа 15. IX. Поморани.
Четвер 16. IX. Поморани.
П'ятниця 17. IX. Бережани.
Субота 18. IX. Падави.
Неділя 19. IX. Падави.
Понеділок 20. IX. Бережани. 193 30-2

З приводу підготовлення Свята Книжки. і сї філії читальні мають докласти всіх зусиль, щоби в їх місцевостях переведено Свято Книжки. Відповідний реферат враз з переліком 50 сот., котрі треба присилати почтовими марками в копертх писем з замовленням. Рівночасно подасмо до відома, що через нашу канцелярію можна замовляти нововидані облітотечні каталоги. Ціна одного аркуша 15 сот. (Один аркуш вистарчає на 40 книжок). Коли хто хоче, щоби йому переслати каталог в оправі, ціна оправки буде залежати від величини і якості оправки. У Львові, дня 13. вересня 1926. За Головного Виділі Т-ва „Просвіта“ у Львові М. Гадучанський голова. С. Моголає заст. секретаря.

Торговецька Школа „Просвіта“ у Львові. приймає вписи щоденно 10—12, богослуження 15. вересня 8. рано, наука в школі 16. вересня, на курсі торговецько-кооперативні 4. жовтня 4. попол. — У. прина. 2-2

Українська Студентська Громада у „аршаві“ прохає всіх Тов., які призначають на виші студії до Варшави реєструватися в помешканню громади при вул. Довгий ч. 29 м. 11 (Hotel Polak) щоденно від год. 18—19. Інформації про вступ до всіх інших шкіл подаються в Громаді. — Управа. 1-1

Зеленосаточний збірник чл. Українських Імвалідів через позитивний комітет в Тернополі перевели громади: Бушнів дол. 31-10, Довжанка 44-20, Глубоцьк вел. 40, Березівка 33-51, Біла 27, Острів 25, Гай вел. 37-18, Бірки вел. 19-16, Цєбрів 10-85 і Воробілка 9-9.

Муз. Тов-о ім. М. Лисенка у Львові має намір з днем 1. жовтня 1926, відкрити у власній домівці (Шашкевича 5) курси науки на дутих інструментах, як завазок майбутньої духової оркестри у Львові. Отсим звертається до всіх львівських і підміських читальних, „Соколов“, кружків аматорських і усюких установ аматорських з проханням подати сю оповістку до відома своїм членам, які одержать вські більш пояснення в тій справі в канцелярії Тов-а, що дня від 3-6 пополудні. 306 1-3

Вл. п. Радника Будзінського просить Організаційна Секція „С-Б“, остаточно покінчити зачатку працю. В цілі порозуміння пригад до Львова є кончений. 510 1-2

ДРІБНІ ГОЛОШЕННЯ.

80 СОТ. коштує одна ложечка до чаю — з хінського срібла у Мандля, Коперника 14. проти кіна Коперник.

1 ЗОЛ. 50 СОТ. коштує одна ложка, ніж або вилик з хінського срібла у Мандля Коперника 14. проти кіна Коперник.

1 ЗОЛ. 70 СОТ. коштує один ніж з хінського срібла у Мандля Коперника 14. проти кіна Коперник. 432 3-10

МІШАНКА ІНТЕЛІГЕНТНА, не вибаглива, а скрупульно чесна, літ 36, до заряду дому, кухні, гадзаства, скелю, бурси і т. н. в місті, або на селі. Ручати і дає виснаження. Уряд парохіальний в Борині. 481 3-3

РУТИНОВАНОГО конціплента приймає негайно адвокат д-р Черлончакевич в Скалаті. 460 3-3

А. РТ. ОПЕРИ ОЛЕМА МОЙСЕОВИЧОВА повернула. Зголошення на лекції сольного співу приймає вул. Д. Сагіна 31/III п. від 10—12 передпол. 1-3-3 попол. 495 2-3

ДІРІГЕНТ хору, абсолютент торг. курсу абітурієнтів шукає заняття. Зголош. до Адмін. під „Дірігент“. 493 2-2

КАВАЛЕР 36 літ, купець, має конешню у Львові, пошукує товаришів життя в 25 до 28 літ по можливості ланки або бездітної вдови з середнім освітанням, посяг наміганням, зголошення враз з фотографією на адресу Личаківська 135 Салет. 305

В КУТАХ НА ПРОДАЖ дім 8 поколі, жовт городу, при гостинці, в красивому положенні, відповідає на яке підприємство або літніско. Відомість у О. Стефановича, Львів, Чарнецького 26. 3-0 1-2

ІА СТАНЦІЮ приймає учениця адона по священню. Лотоцька, вул. Телесі 2. Б. 512

ГІМНАЗІЯЛЬНИЙ ученик пошукує лекції на селі з низьким клас гімназичним або виділовим. Зголошення слати до „Діла“ під „Інструктор“. 513

УЧЕНИЩО на мешкання з харчем або без прийму, Возняковська, Зиболанська 49/III від 3-6 попол. 1-1

УКРАЇНЕЦЬ, кавалер, літ 40, урядник VII, ранги ожикється з жіночкою від 30 до 40 літ, котра малаб більшій посяг. Листи пр шу присилати до Адміністрації під „Заточенець 40“. 1-1

УЧЕНИКІВ(И) прийму на цілу удержання. Фортепья дома. Львів Салет 43. партер ліво. 496 1-2

ШУКАЮ ЛЕКЦІЇ з обсягу гім. предств (класична і модерна філософія та математика). Притоговано до іспиту з кількох клас протягом року. Зголошення під „Успіх Соціаліст“. 501 1-2

ВИДІЛ Окр. Відділу Т-ва „Взаїмня помі українського учительства“ в Раві руський визнає всіх членів, щоби все шкільне приладдя закупили безумовно лише в Краєвій учительській Спільноті у Львові (Оссолівських 10). Ці члени, котрі не підчиняться становій дисципліні, будуть публічно наплетновані. — Д. Стисля, голова. 498 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Б. оператор клінік проф. Наймана і Гакка у Відлі

Д-р Леопольд АЛЕКСАНДРОВИЧ в недугах ушній, носа, горая і гортанки ординус від 3-6 пополудні.
у Львові, вул. Бельовського 3.
425 (за пасажом Кіколіща). Тел. 40—75, 8-7

Дентистичне заведення
д-ра Симона Раппапорта
Якова Насса

Львів, вул. Сикстуська 17/II.

Плюмбування й випилення зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американській системі. Пациєнтів з проміжні подогоджуються в найкоротшому часі. П. Т. урядовий, та студентам знаєш знайома та полєкші в сплатах. 395 9-10

Купно — Продаж — Заміна
„Монюшко“ фортепьяні
283 9-1

Львів, вул. Зіморонича 10, Тел. 35-54

СВЯТО ВЕСНИ

сценічний образок на 2 дії зі співаками і танцменами.

Приніриник з поправленими нотами в ціні 0-90 зол. до набуття в „Народній Книгарні В-ва „Вистриця“, Станіславів 451 Пасаж Гертенбергія. 3-3

ВЖЕ ВІДКРИТІ
ІНВАЛІДІВ РОБІТНІ
(КРАВЕЦЬКА І ШЕВЬСЬКА).

Замовлення виконують совідно, — дешено і скоро! —
Вл. Духовенству, урядникам і студентам на досвідані умовах!

Робітні при вул. св. Софії 25.
487 Дім Українських Імвалідів. 2-3

ПОЗІР! Вже вийшов з друку **Парадник для пожежару-руханкових товариств „СОКІА“**, в яким містяться: як заложити пожежару-руханкове товариство „СОКІА“, як керувати Загальною Зборню, обов'язки Старшини та направи праці в товаристві. Ціна 0-40 сот. Набувати можна в Сокоди-Батьку, Львів, Руська 3. 511 1-3

Неділя, дня 18. червня 1926 р.
в 8-й год. вечір
в с. Музичного Тов-ва ім. М. Лисенка
улаштує Артисти Оперн

Клим Чика — тенор.
М. Мислюк-Мартіні — бас
перед виходом загранично
вечір пісень і оперних ари.
1-2

про доцільне наладження експорту
і імпорту нам поки-що мріяти, а
про доцільне наладження торгово-
випинного зв'язку між нашим селом
і містом, про будівництво нашої
господарської самовистарчальності.
Ось головне завдання наших еко-
номістів, наших продуцентів під
теперішню пору. Завданням стани-
славського ярмарку є якраз це
остатнє. В тому й лежить вся його
вага, в тому й головна заслуга ста-
ниславських громадян.

Та чи вибір Станислава на
осіток ярмарку є влучний? Про це
можна дискутувати. Очевидно,
господарським центром західно-
українських земель є Львів, най-
більше місто на нашій території
під Польщею, осіток всіх україн-
ських центральних установ, місто,
положене менш-більш в осередку
західно-українських земель, до яко-
го татоті не лише вся Східна Га-
лицина, але й Волинь з Поліссям та
Холмищина з Підляшсям. З погляду
цього першого етапу нашої госпо-
дарської від-і розбудови Стани-
слава надається менше на україн-
ський ярмарок, будучи провінціо-
нальним осередком, положеним
з східно-полудневою кутку Гали-
чини.

Та сьогодні вже пізно завертати.
Греба погодитися з фактом і до-
ложити всіх зусиль, щоби стани-
славський ярмарок був всесторон-
нім та дав як найкращі наслідки.
Однак з точки доцільності слід
в будучині або перенести
його осіток до Львова, або зро-
бити його рухомим, щорічно ула-
дуючи його в іншій провінціо-
нальній місцевості, як: Тернопіль,
Перемишль, Львів, Луцьк, Холм,
і т. д. Над чим повинні подумати
організатори станиславського яр-
марку та наші господарські чин-
ники.

Вже дуже короткий час ділить
нас від „Українського Ярмарку“
в Станиславі. Всього три тижні.
Але при добрій волі й енергії на-
віть цей короткий час можна ще як-
сь використати, щоби станисла-
вський ярмарок зробити всесто-
роннім, загальним, можливо по-
вним. А повинен він репрезентувати
всю нашу продукцію, всі пігомлі
вартості нашого народу, всі здо-

бутки на організаційно-продукцій-
ному полі, всі наші післявоєнні
досягнення. Промисл, рукоділля,
торговля, рільництво і рільниче
рукоділля (бо про рільничий про-
мисл ще не приходиться у нас го-
ворити), народне мистецтво й ви-
робництво, культурні установи,
господарська організація, багата
нашої землі, — все те повинно
найти вислів на станиславському
ярмарку. Цей ярмарок повинен
бути нашим генеральним іспитом на
господарському полі. Ми повинні
наглядно, доказово ясувати собі,
що ми маємо, чим розпоряджаємо,
що ми зробили в післявоєнній до-
бі, щоби досягнути намічену само-
вистарчальність, а чого нам бракує,
що ще слід зробити під тим огля-
дом.

Станиславці зробили крок впе-
ред. Миусмо подбати, щоби той
крок був вихідною точкою для
нашого семимилевого ходу на
шляху господарського відродження.

Як нас інформують зі Станислава,
підготовка „Українського Ярмарку“ в по-
вному ході. Організаційний комітет докла-
дає всіх зусиль, щоби він був можливо
всестороннім. Досяглось свого участі
в ярмарку такі фірми: „Мута“ (фабрика
мил), „Народна Торговля“, „Елегант“
(фабрика пасти), „Українське Пасични-
цтво“, Книгарня „Паукового Тов. ім. Шев-
ченка“, видавництво „Червона Калина“,
„Фортуна Нова“ (фабрика цукорків),
Юліан Ломата (склад машин до писан-
ня) — всі зі Львова; далі „Молодарський
Союз“ зі Стрия, „Будучність“ (фабрика
туток і паперців) з Тернополем, ткацькі
курси з Борщова, „Гуцульське Мистец-
тво“ з Косова. Зі станиславських фірм
зголосили свою участь „Червона Шту-
ка“, „Нар. Базар“, Сев. Сигурович (бля-
шні виробн), Антонович (дітчі забавки),
Систель (кушнір), Магас (залізні товари),
Сіменович (меблі), Терпільж з Кри-
лоса (насинок) та шевці і пекарі.

Ще раз годиться зазначити, що „Ук-
раїнський ярмарок“ у Станиславі відбу-
ється в дніх 3—7 жовтня. Ціні місць на
експонаті: за 1 м. кв. — 80 ам. центів
(7 зол. 20 сот.) за простір двох вершків
метрів, кожний слідує платити 10 процент
дешевший. На естраді місця на 25 процент
дорожчі, а на балконах на 50 процент де-
шевші.

3 польських справ.

Клини клином, або ревелляції на
ревелляції.

Перед двома місяцями з'явився в поль-
ській пресі ревелляції на тему сирнікового
монополію, проданого б. прем'єром і ми-
стром скарбу кушним капіталістам. Пі-
сля укладу колись боготвореного Вл.
Габського ріжні його „приятелі“ почали
копатися в сирніковій трансклії і докопа-
лися до того, що признали шийлий цей ін-
терес премедітально некорисним для
польського державного скарбу. Вл. Габ-
ський почали обвинувачувати у злочинних
зловживаннях. На основі оголошених в
польській і жидівській пресі ревелляції іде-
лася в той інтерес Найвища Палата Держ-
авної Контролі, яка виділила проти б.
міністра скарбу обвинувачення щодо вла-

приказав зібраним уставитися в гру-
пу по національності, а владство
по кряям, з яких походили питомці,
остатні розсепарувалися з таким
поспіхом і непомилковістю, яка аж
здивувала царя. Видно, що тоді
уже національні різнні ярко озна-
чувалися поміж заселюючими львів-
ську семінарію греко-католиками
Галичанами, Угро-русами, Словін-
цями та Хорватами. Описля оглядав
цар семінарицькі „музеї“, спальні
та їдальню, в якій шварський зви-
чаєм покушав семінарицької стра-
ви, яка йому, очевидно, смакувала.
В корекційній салі розговорився
цар з автором про пошукування
в монастирських карцерах, при чо-
му в дівочих монастирях натрапле-
но на сліди далеко більших жор-
стокостей, аніж в анальотичних за-
кутках мужських монастирів.
Притокою до такої розмови мусіли
бути жорстокості, яких наглядні
сліди найдено в монастирі львів-
ських Домініканок. Підчас свого
другого побуту дня 17. травня
оглянув цар викладацькі салі, при
чому д-р Феслер, запитаний царем
про найкращих слухачів, назвав
Івана Орлая, Петра Льодя і Васи-
ля Кукольника, усіх трьох урожен-
ців Закарпатської України.

(Докончення буде)

Пайшва
газдиня
уживає тільки мило
„ОЛЕНЬ-ШХТ“
ДЕШЕВЕ ЧЕРЕЗ СВОЮ ВИДАЙНИСЬ

репрезентування сирнікового монополію і щодо
сфінгалізації позички, одержаної в замі-
ну від чужих капіталістів. В справу вдав-
ся також сойм, який вибрав спеціальну комі-
сію для розгляду тієї справи. Вл. Габ-
ський оголосив „відкритий лист до мар-
шалка сойму“, в якому бровився перед
ставленими йому закладами. Він зазначує,
що за монополію і ареною умовно
висловився більшість соймової комісії та
що сойм потвердив внесення комісії. Але
тимчасом змінилася настрої сойму.

І тут починаються ревелляції на ревел-
ції. Вл. Габський зазначає, що голова
скарбової комісії посол Бирка мав з Габ-
ським особисті порозуміння. Тому що втра-
тив з його янни сирнікуру у „Кредитовий
заведенні малопольських міст“; другий
посол Міхальський втратив через нього
посаду директора „Банку Краєвого Гос-
подарства“. Гепер Міхальський є головою
комісії, яка має судити його, Габського,
Бирка членом цієї комісії, а дальшими
членами посол Розмарин, який сам веде
тепер „інтереси з сирніками“ і посол Ви-
жиковський, проти якого ведеться слідство
за дефракцією. На дев'ять членів комісії
— є чотирьох таких, що є дискваліфіко-
ваними. Тому Габський пропав маршалка
сойму заступити їх чотирьох іншими,
безсторонніми людьми і з чистими рука-
ми. Зрештою, він заяв давлю, що сирні-
кова справа не терен численних супереч-
ливих інтересів, гра, в якій ріжні заінтере-
совані не будуть рахуватися зі засобами,
щоби добути свого.

А на доказ, що воно так, маємо таку
картинку: бувший міністр скарбу, обвину-
вачений у розтраті державного майна і ма-
хнадіях, обвинувачує публічно чотирьох
своїх судав послів, у таких самих нечи-
стих справах!

Словом: Клини клином.

Хто вбив провокатора Королюка?

Свого часу голосною у нас була справа
збивства провокатора Степана Королюка,
котрого абило в Тернополі 5. грудня 1926
р. Яко підозрівали у збивстві арештовано
двох братів Міхенків—Леоніда, студента
фармації і 19-літнього Богдана, бувшого

гімназійного ученика. По 14 тижнях тю-
рми випущено Леоніда Міхенка на волю і
застановлено проти нього слідство, а Бо-
гдана Міхенки додано до обвину-
вачення про злочин співучасті з § 3 і §
134 з. к. В травні п. р. відбулася проти
нього карна розправа перед лавою прис-
яжних в Тернополі, на котрій присяжні
всімьма голосами затвердили винув, су-
проти чого трибунал засудив його 16.
травня п. р. на кару чотирьохлітньої тяжкої
визини. Ніхто безпосередніх доказів ви-
ни обвинуваченого не було, протиню
оборона показала цілковитого його аль, а
сам обвинувачений плям з кровю, що та
знайдено на його одязі, вимовляла тим,
що припадково потрапив по повороті до
хати по вбистві около 10 години вечір
(Королюка вбито в хаті Міхенки в 7.
вечірнем, а обвинувачений не був присут-
ній в хаті від 5 год. ранок до 10 год. веч.)
— подала свою одіж кровю, що була на
долівці, заліз і діврив та стінах. Мимс
цього присяжні всімьма голосами (самі
голоси) сказали, що обвинувачений ви-
вин, хоч по правді виня за ним не було
ніякої.

Оборонці д-р Степан Баран лис проти
засуду жалобу несправності по причині не-
уважливості цілого ряду його анекдів і
осеню п. р. відбулася касаційна розпра-
ва перед найвищим судом у Варшаві і
— можливо, — що вирок буде знесений і
розписана нова розправа. Аж до остат-
нього вирішення справи обвинувачений
пробував даліше у слівній тюрмі окурж-
ного суду в Тернополі.

Тепер висловлюється співні, хто збив
Королюка і що обвинувачений Богдан Мі-
хенко є цілковито невинний і ніяк непри-
часний у вбистві Королюка.

Дня 6. вересня п. р. одержав адвокат
д-р Степан Баран в Тернополі поручення
листа з Києва від Романа Міхенка і Оста-
па Германа, що під цю пору там пробу-
вають, а зкому описують цілу подію з
виставом Королюка, з чого стає ясною
повна невинність засудженого Богдана
Міхенка.

Цей лист у дословному відлісі звучить
так:

„Високоповажний Пане Меценас!“
„Звертаюся до Вас як до оборонця
Богдана Міхенка. О засуді Богдана Мі-
хенко з листа, котрі одержую до дому,
знаємо з листа, котрі одержую до дому,
а о подробиці ході розправи дізналися
тільки тепер, як случайно пошла нам в ру-
ки львівська газета „Голоси“ з мая“.

До розправи мовчали ми, бо не хотіли
себе обвинувачувати, а знаючи о невин-
ності Б. М. явля, що його засудити не
можуть. Та сталося інакше. Богдана Мі-
хенка як співвинного у вбистві провока-
тора Королюка засуджено польським су-
дом на чотирі роки тяжкої визини. Са-
дом ми того, що все пропало і що засу-
дженому Б. М. нічого не допоможе. Та шоб
ви, оборонці, мали певність, що боро-
ни діємо невинного чоловіка, пишемо от-
сего листа“.

Що Королюк був провокатором, ми
знали, сеж і не було таємницею; дальше
знали ми (тільки підписавши Остап Гер-
ман, що 8. грудня м. р. мав Королюк
достатні польні мимі доказові матері-
али проти нас, а головою проти Остапа
Германа та Богдана і Леоніда Міхенки.
(Дороги, якщо дізнався о тім Остап Гер-
ман, віддати зі зроду мимі причини не
можеть, та комісар Гончарчик і далі, бо
зарегував відомістю“.

„Види був один, позбутися Королюка
до цього часу, що й підписав постанови-
ли. Богдан Міхенко нічого не знав. Анг-
жувати його ми не хотіли, раз тому, що
він був занадто в добрих зносинах (фут-
бол та музика) з Королюком, по друге,
що він був на оці поліції, котра його хо-
щій крок сильно слідила (за це мають
що перуна з України), а це все могло по-
мешати в виконанню навару“.

„До 8. XII. багато часу не оставалося.
Королюка стріну підписави Герман з
суботу 3. XII. рано і його замикав на 6
год. вечі до реставрації Бурболи, до як

тому не оминайте нагоди, виповіть
негайно поміж замовлення і вишліть
до фірми: 4-10

БАНКОВИЙ ДІМ
О. ГРИС
Львів — 3-го Мая 3.

Прому прислати негайно **П'ємс Нья-
сого** льотарі... часток по
0.304... позачасно по 20.304...
шлях по 4.10... італейність з квоті
...304... перешлю чепом П. К. О. —
донотомію прелазом — прому прислати
за писаністю.
Ім'я і назвисько...
Докидана адреса...

чий престіл зправа та амвон з
ліва; на стінах розвішано вісімна-
ть картин на полотні кисти то-
гож маляра в гарних рококових
рамах-картушах. В різниці поміще-
но величаві ризи зі спадщини по
скасованому хрестоверховицько-
му монастирі Манявського Скиту.
В обновленій і перестроєній церкві
відбулося дня 4. марта 1787 інав-
гураційне богослуження, на якому
виголосив, тодіж друковану, про-
повідь о. Микола Скородинський,
півніший владика.

В дніх 14. і 17. мая тогож року
віддавав церкву і семінарію цар
Иосиф II. З інтересного опису ш-
варської гостини, поміщеного в ки-
нзі одного з тогочасних професорів
семінарії д-р Феслера (Ruckbickel
seine zehnjährige Pilgerschaft,
Leipzig 1851, st. 124) довідуємося
між іншим про типові для того-
часного львівляну інтриги в шй
молодіжній інституції, яких жертвою
авпа північний владика Ангелович,
вбавром після шварської гостини
дегабійтований та назначений рек-
тором.

На привітання царя усталилося
в семінарицькому подвір'ї понад
200 питомців. Цар прийшов здовж
рядів і оглядаючи кожного з осіб-
на, звертався з шавльоновими,
шварськими запитаними до тих, що
так чи інакше звернули на себе
увагу. Інтересно, що коли цар

нить польського „стану посідання“: вона „відкриває“ на спілку з дефекаційною асі „шпигунські афери“. І заговорить вона боронить польської адміністрації, вона величає „кресових лицарів“, збирає жертви на косячки і інші стачки польськості; словом вона є оком і вухом „кресової“ влади, кожної хвилини готова до її послуг. Сензаційна лікантерія і „патріотизм“ підшитий безнастанним цукруванням проти непольських народів, — ось головна „заслуга“ тієї преси. Чи треба вгадувати, скільки шкоди приносить така пресова „трибуна“ етично громадянської перерви?

Суспільність, що хоче рятувати своє громадянське здоров'я, мусить безпощадно поборювати таку пресу, мусить боронитися перед мутним залливом розкладових бурюнів. За польською суспільністю думає — очевидно — уряд, як її еманация, і польська виконавча влада, замислюючи вступити на шлях придушення цієї преси, щоб громадянство відгородити від її випарів, вступила на шлях драконізації преси взагалі.

Ще в половині серпня ц. р. в офіційному „Новому Кур'єрському“ з'явилася стаття „Перед пресовим законом“, підготовлюваній в президії Ради міністрів, законом, що має з'явитися в короткій дорозі на основі президентських повноважень. Головним теоретичним тією статтю є домагання збільшити пресові репресії. Молва, пресу слід виняти зіпді компетенції судів. Краще було би створити окремий пресовий трибунал, який діяв би скоро і карав би прикладно. Найменша в'язнична кара за пресо-ве переступство повинна бути місяць в'язниці, наложений не на відповідального, а на головного редактора. Грошова кара, наложена на вид-вця, повинна виносити найменше тисячу золотих. Особливо, де йде про образи честі — не так приватних осіб, громадян, як особливо державних урядовців, кари повинні бути дуже гострі і дуже дімаючи.

Від часу реституції польської держави постійно говориться в соїмі і пишеться в пресі про нездарність, сторонність і хабарництво адміністраційного апарату. Кілько разів лунав уже клич про „оздоровлення адміністрації“, кілько разів польські міністри присягалися, що переведуть санацію в тій діяльності! Що більше! Під прапором „санації“ відбувся травневий переворот. І який вислід? Замість санації відносин, санації загнатованого адміністраційного апарату, приходить „санація“ преси. І то яка „санація“? Не боротьба з моральним розкладом

Жіночі модні матеріяли

Шовки, Полотна

Мужеські сукна

1830

46-7

прод. підписки

ФІРМА

РОМАН

ЗУБИК

Львів, Галичина 16.

невідповідальної, лубочно-сензаційної преси, але нищення відповідальної преси в користь загнатованих урядовців і всяких великих майстрів розшального шовінізму.

Правда, президія Ради міністрів, держить у тайні підготовлюваний проєкт нового польського пресового закону, та вже те, що передерлося поза міністерські стіни, акажує, що „санаційний“ уряд Пільсудського Бартеля навіртає до абсолютістично-бюрократичних часів найчорнішої реакції. Ховаючись перед оком громадянства, „санаційний“ уряд хоче поставити пресу і громадянство перед довершеним фактом. В першу чергу мається на меті віддати пресу на ласку і неласку адміністрації, тої самої, яку малося „санувати“. Проєкт постановляє, що адміністраційні влади першої інстанції (себто староства, а у Львові дирекція поліції) мають право не лише конфіскувати часописи, але також їх закривати. І що з того, що польська конституція забезпечує громадянам вільність слова і друку, себ-то забезпечує свободу преси? Кожний провінційний староства, кожний комісар поліції на основі президентського закону матиме свободу... давати опозиційну пресу взагалі, а „меншостеву“ зокрема, яка й так знаходиться в особливій „опіці“ адміністрації.

На основі австрійських пресових постанов, які ще досі обов'язують формально в Галичині, конфіскація заряджує не адміністраційний урядовець, але прокуратор, а затверджує суд. І єдиний суд є покликаний вирішувати справу закриття видавництва. Правда, в умовах обов'язуючої у нас правосуддя це поки-що тільки формальність, бо в дійсності вже давно в Галичині про українську пресу рішення виключно адміністраційно-поліцейські чинники, яких суд звичайно не хоче „дезауувати“, але формально це досить велика віддалість від нас від пресової законності передвоєнних, бюрократично-поліцейських, абсолютістичних монархій. Тепер навіть той законний самобман має розв'язатися.

Українська преса знаходиться в дуже незavidному положенні. Кон-

фіскації і закриття є її хлібом насущним. Основне право критики є обмежене лише до конкретних фактів, поданих з подробицями, які розуміється — не все може роздобути наша преса; але навіть загальні висновки з поданих фактів є вже заборонені і конфісковані. Від часу існування української періодичної преси ніколи вона не була в гіршому положенні, як власне тепер. Очевидно, з появою президентського пресового закону, який без сумніву вміщує в собі ще більше „вільностевих“ квіток, положення української преси було б гірше, чим незavidне. Дати в руки „кресової“ адміністрації такий інструмент, як новий пресовий закон, поширити „відповідальність“ на головного редактора, „винувати“ його безнастанними арештами, а видавництво постійними грошевими карами, — значить: зліквідувати українську пресу, яка й так ледве животіє в формально „вільностевому“ режимі.

І тому настирливо насувається питання: Чи уряд „моральної санації“ не має на меті якраз докінчити українську пресу, замкнути уста семиміліоновому народові, щоб радикально припинити всі скарги, всі жалоби, щоб не допустити до реєстрування фактів, які є ганьбою республіканізму і демократії.

Невагом збирється соїм. Наші посли не повинні забути про що сираву, про ці каганцеві помисли „санаторії“, про знищення найбільшого культурного і політичного здобутку XIX ст., єдиної зброї неволених. Бо коли не повелось збірним зусиллям відвернути небезпеки, то наша преса, яка досі була ледве толерована, була б „засанована“ на смерть.

Ф. Ф.

Крок вперед.

З приводу організації „Українського Ярмарку“ в Станіславові.

Станіславівські громадяне під проводом заслуженого діяча д-ра Вол. Яновича вже вдруге влаштовують „Український Ярмарок“, щоб нашому громадянству з одного боку відкрити очі на потребу розбудови нашого народного госпо-

дарства, а з другого виявити наші здатні в напрямі самовистарчальності.

Перший ярмарок відбувся в Станіславові в р. 1924 (в днях 2—3 лютого), маючи виключно локальний характер. Взяло в ньому участь понад двадцять українських фірм з самого тільки Станіславова. Ясно, що значіння цього ярмарку не могло бути велике. Було це тільки перший крок, перша поспроба виявити наші змагання в напрямі відбудови й розбудови народного господарства — хоч би тільки в одному і-то провінційному осередку.

Заслуга станіславівських громадян, розуміється, не в обсязі, не в діапазоні першого повного ярмарку, а в тому, що ініціатива Станіславова наважувала до наших передвоєнних „ярмаркових“ іспитів, до яких в першу чергу слід зарахувати величаву господарську виставу в Стрию в р. 1909 й оригінальну та широко закреслену покуську виставу в Коломиї в р. 1912.

Продовжуючи почате діло, станіславівські громадяне в цьому році вийшли поза межі локальності і до участі в „Українському Ярмарку“, назначеному на 3—7 жовтня в Станіславові, запросили загал українських продуцентів. Таким чином постановлено цього річного ярмаркові надати загальний характер, виявити по можливості всесторонні наші досягнення і можливості розвитку в ділянці промислу, торгівлі, руходля, домашнього виробництва, хліборобства, економічної організації і т. ін.

Цей „II-гий Український Ярмарок“ в Станіславові, а в суті річ перший з огляду на свою загальність, має — очевидно — свої світлі і тіні.

Станіславів є наслідником старої княжої столиці — Галича, що в своїм часі був великим господарсько-торговельним осередком, а згодом важкою торговельною стачією. Там колись зосереджувалась торгівля західної Русі з південним сходом Європи. Через Галич згодом, після деградації первопрестольного городка, переходила торговельний шлях з Туреччини, східних Балканів і Персії та Вірменії. В різні часи торговельними стачіями були такі українські городи: Камінець Под., Бучач, Корощів, Тисмениця, Галич і Львів.

Станіславів, цей новий Галич, одержав торговельну спадщину старого Галича — навіть в теперішніх часах. Та нам, господарям своїм — несвоїм землі, ще далеко до того, щоб пориватися на ту світлу спадщину. Не про торгівлю в широкому розмірі з чужими країнами, не

Микола Голубець.

Церков св. Духа у Львові.

(З приводу її обнови.)

При вулиці Коперника 36, де по словам старосвітської, семинарицької співанки „гешіхта кашу їсть“, зі скромного масиву однопверхних забудовань, серед яких губиться не менше скромна і непомітна церква св. Духа, здійснюється легка і граціозна, барокова „семінарицька вежа“, з гарно профільованим шоломом і годинником. Не збудована вона з граніту, як горда корняківська кам'яниця, капітелі її колон і підстрів, віконні лухи та вази не виписані вибагливою долонею першого каміньяр, що більше, оглядаючи зближачи чи з нутра заносить дешевизною матеріялу і ремісничим примітивізмом викінчення, але в своїй оцілці, в загальному рисунку і силуеті, в грі вигнутих і вигнутих площ та ліній, в своїй замислі — одна з найкращих і найбагатіших у Львові. Так і бачиться, що повстала вона в епоху, коли після важкого й солідного міщанського ренесансу, переповненого з львівськими самобутніми елементами, прийшов культивований магнатський пода-

ми барок, в якому єднається шляхотність загнаних зразків з варваризмом місцевого виконання.

І стоїть ця вежа самотня, відділена від своєї церковної мешкальни будинком наче в доказ типового нескордунування магнатських замислів з силами і творчими можливостями свого часу.

Хто будував вежу, а хто церкву, краще кажучи: хто був виконавцем привезеного десь ізза кордону зразка — невідомо. Архивні відомості переконують нас, що фундаторкою нинішньої семинарицької церкви і вежі була княгиня Теофіла Вишневецька з роду Ліщинських, яка призначила свою фундацію для сестер Домініканок, в яких рясі сама вона доконала віка. Почалася будова 1722 року, а після напису на хрестині третього церковного контраверса закінчилася в серпні 1729 р. Невеличкі розміри монастирських забудовань, стилева безпощадність церков як також дешевизна просвічування усій будови, яка тривала розмірно довго, переконують нас, що фундаторські витрати були мінімальні; далеко не княж. Шістьдесят років прожила сестра Домініканка у своїй неонабаглатій домівці при вулиці „Широкій“ (Коперника), поки імперський декретом з дня 24. червня 1782 року не скасовано їх чина в Галичині, разом з монастирями у Львові. Пе-

ремишли і Жовків, при чому залишено при житті тільки монастиреш Домініканок у Белзі під умовою, що останній прийме чин Уршулянок. Ще після конскрипції монастирів, зладженої на приказ Марії Тереси в 1774 р., монастир львівських Домініканок мав 25 черниць, які по касаті перенеслися разом зі своїм рухомим майном до Польщі. Нерухомості продано, а osiąгнені суми втілено до релігійного фонду. В драгівському і не дивлячись на свою недовговічність знищеному і запусненому монастирі, вміщено 1783 р. т. за. генеральну духовну семинарію для питомців греко-католицького обряду в Австрії, яка до цього часу тиснулася в забудованій Театинів під Високим Замком.

Про акт передавання помонастирських забудовань на поміщення для греко-католицької духовної семинарії нагадує нам вмурована в партер семинарицької вежі таблиця з написом: „Instruccioni cleri religioſiſſimae novae Josephus II. Aug. Anno MDCC LXXXIII.“ В інтересній „Historii Domowiny“ єпископа Петра Білянського, абберений в Національному Музею у Львові, находимо під датою 13. жовтня 1733 широке й бомбастичне „opis nie obrzędu, którym jasnie W elmoſny Panterz odprawił pie wazą wziętę cerkwi Generaingo Grecko-katolickiego Seminarium Lwowskiego“.

Обнявши помонастирську спадщину в запусненому, подбав алакади Петро Білянський про те, щоб „мешкальні“ будинки зробити справді мешкальними, а каплицю приновити до вимог греко-католицького обряду. Стадоси це в роках 1784—1787. Тоді то підняшено кришу поверхового будинку між церквою і вежею, на городі з півдня побудовано обширний поверховий будинок з чотирма викладаючими саями, в яких до часу, поки семинаристи почали ходити на університет, викладали богословські науки. Першими професорами були тут: Іван Дорожинський, що викладав богослов'я, парох Успенської церкви Іван Грабовський, що вчив логіки і метафізики, Теодор Захарієвич, по якому зберігся переклад церковної історії Даниїла та Константина Ліванських. З установами богослов'я на університеті, переміщено згаданий будинок на „музей“, в якому семинаристи вчилися і перебували ший день. Тоді ж перестроено церкву внутрі: в полукруглій абсиді усталено зразковий вівтар з „піднебінням“ на чотирьох колонах, який відділено від решти церкви прекрасним бароково-роковим іконостасом, для якого виконав картини надвірний майстер владика Лука Дольницький. По боках церкви усталено владі-